

Малцина ли са тези, които се спасяват?

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Вторник, 05 Ноември 2013 09:07

Част втора

*И минаваше през градове и села, като поучаваше и отиваше към Иерусалим.
А някой Му рече: Господи, малцина ли са, които се спасяват?
(Лука 13:22, 23)*

Нещата, които казва Христос, никога не са маловажни, а много дълбоки, слушаме Христос с огромно внимание и мислим много добре това, което е казал, защото това са много велики неща и никога не са незначими.

*Някой Му рече: Господи, малцина ли са, които се спасяват? Той им рече:
подвизавайте се да влезете през тесните врата, (Лука 13:23б, 24)*

Сякаш казва, че малцина са тези, които разбират всичко това по-горе. Какво означава тесни врата? - място, през което се затрудняваш да влезеш. Нали? Ние се научихме да не се затрудняваме никога и никъде. И ако някой ни затрудни малко, ще го ексекутираме. Сега е време за изпити, говорих преди за изпитите, всички студенти се занимават с това кой има най-хубави записки, за да не четат книгата, защото книгата на преподавателя е ей-толкова голяма. Записките са ей-толкова малко. Разбирате ли? Тясната врата къде е? Никъде. Така се научихме. Ако днес отидеш и кажеш в едно място – обещавам ви работа, тежка работа, и работейки тежко, навярно ще успеем да постигнем нещо!, ще ви кажат – остави ме на мира! Работа! Да видим първо светлината в ръката ти и тогава ще се убедим! Ама как ще видиш светлина, след като светлина не съществува? Това е едно болно общество.

Малцина ли са тези, които се спасяват?

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Вторник, 05 Ноември 2013 09:07

"...подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото, казвам ви, мнозина ще поискат да влязат, и не ще могат" (Лука 13:24)

Мнозина, ако видят колко е хубав палатът, защо тези неща, за които говорим сега, са хубави, ще кажат: вземете и мен да вляза вътре! Нали? Какво по-хубаво! Но няма да могат да влязат, защото вратата е тясна, което означава, че има цена да влезеш в този начин на мислене. Има цена. Означава, че ще се лишиш от определени неща, че определени неща в живота ти няма да имат мястото, което са имали преди, че ще откриеш нови измерения, които не си познавал, ще влезеш в някои трудни неща, привидно трудни, защото палатът е зад вратата. Да не забравяме, че вратите са трудни, не се казва, че палатът е труден, палатът е лесен, но вратите, тоест тази съпротива на нарцисизма и себелюбието – в началото е много ужасно. Какво говориш сега? Как ще загубя? Моите права? Нали? Съществуват и духовни права във всекидневието. Как ще загубя? Моят статус? Аз? Какви са тия неща, които говориш?

"След като стопанинът на къщата стане и затвори вратата, а вие, останали отвън, почнете да хлопате на вратата и да викате: Господи, Господи, отвори ни!" (Лука 13:25)

Внимавайте тази тясна врата ще се затвори. И когато вие поискате да влезе в палата, но първо решете, защото тясна-нетясна, оттам да минем, нямаме друга врата! - вратата ще бъде затворена и ще викате отвън – отвори ни! Отвори ни! И ние искаме да влезем! Взехме решение и ние да си дадем малко зор! Вратата обаче ще бъде затворена.

"...и когато Той ви отвори и рече: не ви знай откъде сте." (Лука 13:25б)

Не ви знай! Не ви познавам. Изборът не се отлага безкрайно. Тази свобода тук не е вечна, как да го кажа по друг начин. В даден момент трябва да избереш!

"...тогава ще почнете да казвате: ядохме и пихме пред Тебе, и по нашите улици Ти поучаваше

Как не ни познаваш? Пред Тебе ядохме и пихме, ласкаехме Те, ръкопляскахме Ти! И Той ще рече: казвам ви, не ви знай откъде сте; махнете се от Мене всички, които вършите неправда." (Лука 13:26, 27)

Хайде, оставете Ме на мира тука! Вие извършители на беззаконието. Всички извършители на беззаконието виждат злото и го използват като алиби, защото със своите велики идеи покриват своята неправда. Там да видите братолюбие, грижи, бащата на народите, Сталин, милиони, милиони е езекутирал с едно свое кимване. Идеите обаче били превъзходни. Бащата на народа. Той бил извършител на беззаконието, защото не можеш да наричаш справедлива една система, където никой не е свободен, никой не мисли, никой не диша без твоего разрешение и ако евентуално

се осмели да го направи, животът му е приключил преди още добре да го обмисли. Хитлер също е бил извършител на беззаконието, но когато чуете негови речи, той е бил страшен оратор, давам ви силни примери, за да разберем какво точно се има предвид тук.

И тъй, те ще отидат един ден и ще кажат - ние за това царство правихме каквото правихме! Но не влязохте през тесните врата. Напротив, разбихте всички врати и ако беше възможно, щяхте да разбийете и царството. махнете се от Мене всички, които вършите неправда! Така и ние, църковните хора, говорим хубави думи, хубаво едно, хубаво друго, кой обаче е този, който ще положи малък труд? И ще влезе малко по-навътре и ще жертва нещо, което уж е значимо и драгоценно?

"Там ще бъде плач и скърцане със зъби, кога видите Авраама, Исаака и Иакова и всички пророци в царството Божие, а себе си изгонвани навън.

Тогава започва страхът и ужасът и мъчението. Какво правя тук? И защо съм отвън?

И ще дойдат от изток и запад, и север и юг, и ще насядат на трапеза в царството Божие."
(Лука 13:28, 29)

От четирите посоки на земята ще дойдат хора, които вие не сте си представяли и ще насядат в това царство, те ще имат място в каквото и да е това царство. Знаем обаче, че това ще бъде състояние, където Бог ще бъде всичко у всички. Ще бъде състояние, където злото вече няма да бъде допуснато. Злото ще бъде извън това царство. Там ще влязат само тези, които виждат нещата, както Бог ги вижда. Всички тези, които са смятали „незначимите“ Божии неща за значими и внезапно са ги видели да стават значими, да завладяват живота им и да печелят живота на други човеци около тях. Всеки път, когато чета това от изток и запад, и север и юг, искрено ви казвам, се трогвам, защото си мисля и казвам, кой знае кои ще видим в царството Божие. Защото трябва да знаете, че има мнозина, които са извън царството, понеже ние сме криви и наопаки. Именно ние сме оставили мнозина отвън. Един човек, който носи царството Божие в себе си, влага и всички други, защото всички идват да видят какво става с този човек. Един човек, който остава другите вън, въпреки че говори за това царство, може да говори за него, да е назначен от държавата да говори за него, но той да оставя мнозина извън това царство. Защото с това, което говори, открива не царството Божие, а преизподнята. И следователно човеците виждат как губят тази надежда, тяхната последна надежда поради него. От изток и запад, и север и юг, и – всички тези, които не носят отговорност, които никога не са чули Божието слово, за всички тези, които ние сме скандализирали, Бог има една особена участ. Тази участ тук. Ще видим хора, които не сме очаквали, и обратно, хора, които сме очаквали да видим там, ще ги видим без сватбена дреха. Всичко това тук са символични изрази. Сватбена дреха- брачна одежда, какво означава? Когато някой е облечен в сватбени дрехи, той вече е отдаден, вече се е отдал на този, с който се жени.

Тоест няма сватбена дреха, колко хубав израз. Бракът не може да се извърши. Ако булката дойде в храма със сини джинси, с цигара в уста и с кученце до нея, младоженецът ще каже, какво става тук? Ама обичам те! -ще каже тя. Но нямаш сватбена дреха! - ще ѝ каже. Какво е тази сватбена дреха? Това е цялостното принасяне, това нещо, което носи булката, и младоженецът, сватбената дреха,

означава, че единият се принася напълно на другия. По същата причина не отиват в общината да сключат брак, а бракът винаги е ставал пред религиозните власти, дори в епохата преди Христос, при древните египтяни, във Вавилон, в древна Гърция не отивали при кмета, какво да ти каже кметът: видях те!, здрасти! Как си? Какъв смисъл има това? Отиваш пред Бога, за да направиш своето велико себепринасяне. В онзи миг се извършва тайна, принасянето на един човек спрямо другия, и то взаимно. Затова сме облечени в сватбени дрехи, нали? Колко е хубаво, когато човек разглежда нещата малко по-естествено, отколкото ние ги разглеждаме. Имам предвид отколкото мнозина днес ги разглеждаме. Затова съществува този израз- на друго място както се казва приятелю, дойде тук и добре направи, но нямаш сватбена дреха, не си принесъл себе си на Бога, както другите човеци, тук обаче всички са сключили брак, всички имат брачна одежда, всички са „сключили брак“ с всички. Това е царството Божие, състояние, където всички са „сключили брак“ с всички. Разбирате ме какво имам предвид, нали? Всички са се принесли на всички. Това е царството Божие. Без това не съществува царство Божие. Бог е общност между личности, не е самотен и затова, когато отидем близо до Него, и ние трябва да бъдем такива. Виждате всички велики светци, ако изследвате техните съчинения, дори най-големите подвижници, те не отивали просто в планината - дори пустинници- там, където отивали, винаги носели в себе си и другите човеци. Общението с Бога и царството Божие не е само хоризонтално, не е само вертикално; Мразя ви всички, отивам на планината и ставам свят! Ако ви мразя и бягам от света, дявола ще намеря там, където отивам. Нито пък ще остана в планината. Ще избягам оттам.

И човек отива при тези светци, пустинници и ги вижда да са толкова общителни, колкото ние не сме помежду си, защото не се обичаме. Или отиваш при един обикновен калугер, говориш с него и след 15 години отново говориш с него и той те помни. Той помни името ти и те пита: какво направи по този въпрос, който те занимаваше тогава? Ти се питаш какво става тук? Той, клетият, те влага в молитвата си и той не е клет, клетки сме ние, забравихме тези неща, а той те помни и отново те вижда. Ако помните един човек всеки ден, веднага имате връзка с него. И след 30 години сякаш вчера сте говорили. Обратно, ако нямаш връзка с него, още на другия ден не помниш името му. Това е царството Божие – това всемирно диахронично и велико побратимяване, което ще стане чрез благодатта на Светия Дух. Помислете сега да имаме такива братски отношения помежду си. Тоест царството Божие започва от сега, от малкото откриване, което правя, и след това правя по-голямо откриване към другия човек и там намирам Бога. След това вземам много насериозно това нещо, развивам го все повече- но не става лесно, нито с натискане на едно копче, а е нужна жертва. Защо обаче говорим тези неща? Лъжи ли казваме? Не. Не са лъжи, а ги казваме, за да ги обикнем, и ако ги обикнем, по-лесно ще ги приложим. Затова ги казваме. Може и нищо да не кажем, да кажа: това, за което говорим, не го постигнах, и затова нека да не говорим за него! Царството Божие е този огън на Божията любов, който става храна и пиене за всеки един. Помислете внезапно да натисна едно копче на стола, днес не става ли всичко с едно копче? Да имаме едно копче, как се казва, да натиснем Enter, и хоп!, внезапно да дойде царството Божие. Знаете ли колко хубаво би било? Внезапно всеки ще живее заради другия, внезапно никой няма да мисли какво ще яде утре, след като всеки друг може да те нахрани, внезапно той няма да си мисли, че е сам, че е болен, че е в безизходица, че животът му няма смисъл и цел, никой няма да мисли, че няма утеха,

пари, храна, след като всичко, което имаме, ще го сложим по средата, такива били първите християни: всичко било общо. Колко хора искат това ли? И аз това питам. Затова казах, че само ако натисна едно копче Enter, тогава би станало. Би могло да стане и без натискане на това копче. Би могло и ние да го поискаме. Ето тук отново е това, което ви казвам- всичко това го смятаме за синапово зърно, всички казваме много е важно това, което ни казва о. Николай, но не става! Това е синаповото зърно и Христос ни казва, че в крайна сметка това ще направите, ще го направите сред и след цялата тази агония и скръб, през които ще минете. Когато видите колко е значимо и колко плод дава. Това ни казва този текст - че в даден момент ще направите всичко това, но ще го направите, след като първо вкусите безизходицата, ще го направите като синаповото зърно, като нещо незначимо, непонятно и невъзможно да стане, това казва точно. Колко хубаво би било! Помечтайте малко, в даден момент да стане това. Веднага щяха да престанат инсултите, инфарктите, захарта щеше да падне, омразата, страстите щяха да изчезнат, това щеше да бъде състояние на всеобщо облекчение. Представете си малко! Царство Божие. Бихме гледали един друг в лицето и бихме си казвали „Добър ден! Как си?“. Дори нямаше да питаме дали другият е добър или лош. . .

За съжаление, днес множество нови мислители-атеисти ни казват: „не прибегвайте до Бога! Науката ще реши проблемите!“. Колко безумни сме станали, това е страшно нещо- нима науката ще реши проблема с това да се науча да ви обичам? Какъв проблем ще реши науката? Кои проблеми може да реши? Както я използваме днес, ще се унищожим хиляди път чрез нея! Стигнали сме до такова заслепяване, че човек постоянно чете във вестниците подобни текстове на нова група атеисти, нови философи, които отново се наричат атеисти и казват: „как ще се избавим от религията, която е една измама?“. Но нима цялото това болно мислене не е измама? Нима това не е най-голямата от всички измами? И науката ще ме научи мен да прощавам. Не разбрах! По какъв начин ще ме научи? Не може да ме научи нито да прощавам, нито да разбирам, нито да поставям себе си по-долу от всички, нито да се смирявам, нито да се покаявам. Тя ще констатира резултатите от тези състояния и ще казва например: този, който има покаяние, не умира от инфаркт на 25; но науката не може да те накара да не умираш...

Защо е тясна вратата?

Вратата е тясна, защото имаме наднормено тегло. Вратата е тясна, защото, както всички психолози знаят, ако попиташ днес един човек кой си? Отговорът му представлява огромен плод на фантазията. Разбирате ли? Той не ти казва- аз съм Георги! и да те гледа в очите. Неговият отговор е: „Мене, който ме гледаш, съм. . .и започва да изрежда и изрежда, изрежда, изрежда, създава огромна крепост и казва Този съм! Как да мине през вратата? Може ли? Тясната врата, която ти имаш в сърцето си. Вратата на Бога е широка, Тя не е тясна, защото е за естествени хора. Нужна е диета, до този извод стигаме. И аз също.

Въпрос: „Това, което ни ужасява, е, че когато гледам човека отсреща и го съдя за нещо, рано или късно разбирам, че това, което гледам в него, е страстта, която и аз имам“. Не знам дали сте чели книгите на старец Паисий, издание на манастира в Суроти, в една от тях за „Духовна борба“ (5 том), в първите глави се говори за благите помисли. Понеже аз там намирам отговори, ви я препоръчвам, старец Паисий е прилагал всичко това, той не само го говори, а и го прилага. Той имаше фабрика за благи помисли. Тоест никога не осъждаше човека отсреща, а гледаше да намери оправдания за него.

Малцина ли са тези, които се спасяват?

Написано от Протопр. Николай Лудовикос
Вторник, 05 Ноември 2013 09:07

Виждаше, че другият в даден момент не върви добре, това не може да не го видиш, но намираше начин това нещо да се окаже за добро и за него самия, и за връзката помежду им, и да не го обвини. Виж, толкова знае, толкова е разбрал! Той гледаше на него като на болен човек, но не го презираше, а му състрадаваше. Ако видиш тежко болен, а ти не си болен, няма ли да му състрадаваш? Няма ли да кажеш –Боли го, колко лошо! Особено ако ти си изпитал болка в миналото. В този смисъл, нужни са благи помисли. . .

Превод от

гръцки: Константин Константинов{jcomments off}